käskis Kai teda seda ja teist käte wõtta, et ta ei saanud oma kirstu lahti wõetud.

Teisel pühapääwal oli Leena köögi-kord, ja Kai sai luba kiriku minna, aga enne seda jooksis ta weel oma ema juure, sest sel pääwal pidi Leenale pilli tehtama. Leena puhastas riistad ära ja ruttas siis Triinu ja Juhani juure tupa. Polnud kaua aega, siis kisendas Kai ukse taga, kiskus ukse lahti ja tormas nutes tupa ja kaebas, et tema kirstust warastatud kakskümmend hõbe rubla!

Teised ehmatasid kõik wõäga ära ja tõttasid tüdrukute kambri. Kai tegi ennast otsegu meeletumaks ja jooksis õue ja ema juure. Polnud kaa kuigi palju aega, juba mõlemad olid seal ja karjusid teine teise tõttu. Wiimaks kisendas ema: „Ega waras majalt wõi olla, kui peresti: kohtumees peab tulema tagaotsima!" Teised ei keelanud seda mitte, ei sulased, kes selle mõnu peale kaa olid sinna tulnud, ega Leena. Kõigil kolmel ei olnud ju süüd. Juhan jooksis kohe kohtumehele ja palus teda sinna tulla, ja see wõttis oma abimehe kaasa.

Sai kohtumees asja ärakuulanud, siis hakati tagaotsima, ja esite Leena kirstust, sest et tema Kaiega ühes kambris magas. Leena andis ise wõtme abimehe käte. Tük haawalt wõeti Leena riided wälja, ja kõige wiimseks, — ennäe! — hulk rublatükka, kaks hõbe lusikat ja kaks wõõrast rätikut tulid ette!

Leena ei jatas wääaa haledaste, kahwatas ja minestas ära ja kukkus põrandale. Juhan wäristes ja wabises, siiski tõstis ta teda woodile. Wana Triinu nuttis ja jooksis wet tooma. — Kohtumees luges raha ära, ja waata see oli õige, seal olid kakskümmend rublatükki! kaks hõbe lusikat ja Peetri onu märgid nende peal; ja mis weel — kaks tema oma rätikut!

Oh seda haledat lugu, mis nüüd Kure Peetri majas oli!

Sai Leena pisut toibunud, siis wastas tema kohtumehele, et tema sest asjast hoopis teadmata ja ilma süüta oli. Kui nüüd mõisteti, et teda pidi kinni pandama, siis kiljatas tema jälle ja minestas teist korda ära.

Kohtumees läks ära, aga Triinu ja Juhan

Eesti-ma rahwa Kalender 1859. a.